

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Adhurimi

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the

Çfarë do të thotë, për ju dhe mua, të adhurosh Perëndinë?

“Pasi Jezusi lindi në Bethlehem të Judesë në kohën e mbretit Herod, ja që disa dijetarë nga lindja arritën në Jeruzalem,

duke thënë: ‘Ku është mbreti i Judenjve, që ka lindur? Sepse pamë yllin e tij në Lindje dhe erdhëm për ta adhurosh.’”

Dijetarët, siç quhen ndonjëherë, ishin të mençur ngaqë kërkuar ta gjenin dhe adhuronin Mesian. Për ta, adhurimi nënkuptonte të binin përmbys para Tij dhe t’i ofronin Atij dhurata ari dhe aromash të çmuara, erëkëndëshme.

Çfarë do të thotë, për ju dhe mua, të adhurosh Perëndinë?

Kur mendojmë për adhurimin, mendimet tona zakonisht drejtohen te mënyrat se si e tregojmë përkushtimin fetar, si privatisht, ashtu edhe në shërbesat e Kishës. Ndërsa e kam shqyrtuar çështjen e adhurimit të Atit tonë Qiellor dhe Birit të Tij të Dashur, Shpëtimtarit tonë, më kanë ardhur në mendje katër koncepte: së pari, veprimet që e përbëjnë adhurimin tonë; së dyti, qëndrimet dhe ndjenjat që figurojnë në adhurimin tonë; së treti, ekskluziviteti i adhurimit tonë; dhe së katërti, nevoja për t’u përngjarë Qenieve të Shenjta që ne adhurojmë.

Së Pari, Veprimet që Përbëjnë Adhurimin Tonë

Një nga format më të zakonshme dhe më të rëndësishme të adhurimit është mbledhja në një mjedis të shenjtë për të kryer vepra përkushtimi. Zoti thotë: “Dhe që të mund ta ruash veten më tepër të panjollë nga bota, duhet të shkosh në

house of prayer and offer up thy sacraments upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted a sign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give

shtëpinë e lutjes dhe t’i ofrosh sakramentet e tua në [d]itën time të shenjtë”. Kjo, sigurisht, është shtysa jonë parësore për ndërtimin e godinave kishtare. Por, po të jetë e nevojshme, një mjedis jo i përkushtuar do të ishte i përshtatshëm nëse mund ta pajisim atë me një shkallë shenjtërie.

Rëndësi më të madhe ka ajo që bëjmë kur mbledhemi në ditën e Zotit. Sigurisht, ne vishemi sa më mirë që mundemi, sipas mundësive tona, jo në mënyrë extravagante, por me thjeshtësi, në një mënyrë për të treguar respektin dhe nderimin tonë për Hyjninë. Sjellja jonë është po ashtu nderuese dhe plot respekt. Ne adhurojmë duke u bashkuar në lutje; adhurojmë duke kënduar himne (jo vetëm duke i dëgjuar, por duke i kënduar ato); adhurojmë duke udhëzuar dhe duke mësuar nga njëri-tjetri. Jezusi thotë: “Kujto se në këtë, ditën e Zotit, ti do t’i japësh blatimet e tua, që do të thotë, ‘ofrimet e tua ... të kohës, talenteve ose mjeteve, në shërbim të Perëndisë dhe të bashkëqenieve’, dhe sakramentet e tua Më të Lartit, duke ua rrëfyer mëkatet e tua vëllezërve të tu dhe përpara Zotit”. Ne mbledhemi së bashku jo për të argëtuar ose për t’u argëtuar, si nga një grup muzikor, për shembull, por për ta kujtuar Atë dhe për t’u “udhëz[uar] në mënyrë më të përsosur” në ungjillin e Tij.

Në konferencën e përgjithshme më të fundit, Plaku Patrik Kirën na kujtoi se “ne nuk mbledhemi në Shabat thjesht për të marrë pjesë në mbledhjen e sakramentit dhe për ta shënuar të kryer te lista. Ne mbledhemi së bashku për të adhuruar. Ka një ndryshim domethënës midis të dyjave. Të frekuentosh do të thotë të jesh i pranishëm. Por të adhurosh është që ta përlëvdojmë dhe admirojmë me qëllim Perëndinë tonë në një mënyrë që na shndërron!”

Përkushtimi i Shabateve tona ndaj Zotit dhe qëllimeve të Tij është në vetvete një vepër adhurimi. Disa vjet më parë, asokohe Plaku Rasëll M. Nelson vërejti: “Si eshenjtërojmë ditën e Shabatit? Në vitet e mia më të hershme, unë studiova veprën e njerëzve të tjerë, të cilët kishin hartuar lista lidhur me gjërat që duheshin bërë dhe nuk duheshin bërë në Shabat. Kohë më vonë mësova nga shkrimet e shenjta se sjellja ime dhe qëndrimi im për Shabatin përbënte një shenjë midis meje dhe Atit tim Qiellor [shihni tek Eksodi 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. Me atë kuptueshmëri, unë nuk kisha më nevojë për lista të gjërave që duheshin bërë dhe nuk duheshin bërë. Kur më duhej të merrja një vendim nëse

to God?”

Worship on the Lord's day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

një veprimtari ishte e duhur apo jo për Shabatin, unë thjesht e pyesja veten: ‘Çfarëshenjedua t’i jap Perëndisë?’”

Adhurimi në ditën e Zotit shenjohej nga një përqendrim i veçantë të flijimi madhështor shlyes i Jezu Krishtit. Ne e kremtojmë në mënyrë të përshtatshme dhe të posaçme Ringjalljen e Tij në kohë Pashke, por edhe çdo javë ndërsa marrim emblemat e sakramentit të Shlyerjes së Tij, duke përfshirë Ringjalljen e Tij. Për të penduarin, marrja e sakramentit është pika kulmore e adhurimit në Shabat.

Adhurimi së bashku si “trupi i Krishti[t]” ka fuqi dhe dobi të pashoqe ndërsa i japim mësim, i shërbejmë dhe e mbështetim njëri-tjetrit. Është interesante se një studim i kohëve të fundit zbuloi se ata që e shohin jetën e tyre shpirtërore sikrejtësisht private, kanë më pak gjasa t’i japin përparësi rritjes shpirtërore, ose të thonë se besimi i tyre është shumë i rëndësishëm, apo të kalojnë kohë të rregullt përkushtimi me Perëndinë. Si një komunitet shenjtorësh, ne e forcojmë njëri-tjetrit për sa i përket adhurimit dhe besimit.

Megjithatë, nuk mund t’i harrojmë veprat e përditshme të adhurimit në të cilat angazhohemi individualisht dhe në shtëpi. Shpëtimtari na kujton: “Megjithatë, zotimet e tua duhet të bëhen në drejtësi në të gjitha ditët dhe në të gjitha kohët”. Një motër vërejt plot urtësi: “Nuk mund të mendoj për një mënyrë më të thellë për të adhuruar Perëndinë sesa t’i mirëpresim të vegjëlit e Tij në jetën tonë dhe të kujdesemi për ta dhe t’u mësojmë atyre planin e Tij për ta”.

Alma dhe Amuleku u mësuan zoramitëve që ishin përjashtuar nga sinagogat e tyre, ta adhuronin Perëndinë jo vetëm një herë në javë, por gjithmonë dhe “në çfarëdo vendi që të [ishin]”. Ata folën rreth lutjes si [formë] adhurimi:

“Ju duhet të derdhni shpirtat tuaj në dhomëzat tuaja dhe në vendet tuaja të fshehta dhe në vendin tuaj të shkretë.

Po, dhe kur ju të mos i përgjërohemi Zotit, le të jenë zemrat tuaja plot, të hapura në lutje tek ai vazhdimisht.”

Ata folën edhe rreth shqyrtimit të shkrimeve të shenjta, dhënies së dëshmive për Krishtin, kryerjes së veprave dhe shërbimit bamirës, marrjes së Frymës së Shenjtë dhe të jetuarit çdo ditë me falënderime. Shqyrtojeni atë mendim: “Të jet[uarit] çdo ditë me falënderime”. Ai lidhet me konceptin tim të dytë:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into

Qëndrimet dhe Ndjenjat e Qenësishme në Adhurim

Të ndierit dhe shprehja e mirënjohjes ndaj Perëndisë janë, në fakt, ato që e mbushin adhurimin me një ndjesi ripërtëritjeje të gëzueshme në ndryshim nga të parit e tij thjesht si një detyrë më shumë.

Adhurim i vërtetë do të thotë ta duam Perëndinë dhe t’ia dorëzojmë vullnetin tonë Atij – dhurata më e çmuar që mund të ofrojmë. Kur e pyetën Jezusin se cili ishte urdhërimi i madh i të gjithë ligjit, Ai u përgjigj: “Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde”. Ai gjithashtu e quajti atë urdhërimi i parë [i të gjithëve].

Ky ishte modeli i vetë adhurimit të Jezusit ndaj Atit. Jeta e Tij dhe flijimi i Tij shlyes iu përkushtuan lavdisë së Atit. Në mënyrë prekëse e kujtojmë lutjen që të këput shpirtin, të Jezusit mes vuajtjes dhe ankthit të papërfytyrueshëm: “Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë”, por më pas nënshttrimin e Tij: “Megjithatë, jo si dua unë, por si do ti”.

Adhurimi është bërja çmos për ta ndjekur këtë shembull të përsosur. Ne nuk do ta arrijmë përsosurinë në këtë drejtim sa hap e mbyll sytë, por nëse çdo ditë i “ofro[jmë] [Atij] për fli një zemër të thyer dhe një shpirt të penduar”, Ai do të na pagëzojë përsëri me Shpirtin e Tij dhe do të na mbushë me hirin e Tij.

Së Treti, Ekskluziviteti i Adhurimit Tonë

Në seksionin e parë të Doktrina e Besëlidhje, Zoti ngre këtë akuzë ndaj botës:

“Ata janë larguar nga ordinancat e mia dhe kanë marrë nëpër këmbë besëlidhjen time të përjetshme;

Ata nuk kërkojnë Zotin për të vendosur drejtësinë e tij, por çdokush ecën në udhën e vet dhe sipas shëmbëlltyrës së perëndisë së vet, shëmbëlltyrë e cila është sipas ngjasimit të botës.”

Na bën mirë të kujtojmë shembullin e tre të rinjve judeas, Hananiahut, Mishaelit dhe Azarias, që u dërguan robër në Babiloni, jo shumë kohë pasi Lehi dhe familja e tij u larguan nga Jerusalemi. Një drejtues babilonas u vuri emrat Shadrak, Meshak dhe Abed-nego. Më vonë, kur këta të tre nuk pranuan të adhuronin një figurë të ngritur prej mbretit Nebukadnetsar, ky urdhëroi që ata të

a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.” They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hast sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us”

hidheshin në një furrë me zjarr përvëlues, duke u thënë atyre: “Dhe cila është [ë] ajo perëndi që do të mund t’ju çlirojë nga duart e mia?”

Do ta kujtoni përgjigjen e tyre të guximshme:

“Perëndia ynë, të cilit i shërbejmë, është në gjendje të na çlirojë nga furra e ndezur, dhe do të na çlirojë nga dora jote, o mbret.

Por edhe sikur të mos e bënte, dije ... që ne nuk do t’u shërbejmë perëndive të tua dhe nuk do të adhurojmë figurën e artë që ti ke ngritur.”

Furra ishte aq e nxehtë saqë ata që i hodhën djemtë në të, vdiqën, por Shadraku, Meshaku dhe Abed-negoja nuk u lënduan. “Nebukadnetsari filloi të thotë: ‘Qoftë i bekuar Perëndia i Shadrakut, i Meshakut dhe i Abed-negos, që ... [i] ka çliruar shërbëtorët e tij, që kanë pasur besim tek ai; ... dhe ia kanë ekspozuar trupin e tyre vdekjes, në vend që të shërbenin dhe të adhuronin tjetër perëndi përveç së tyre.’” Ata mirëbesuan te Jehova për çlirim, “por edhe sikur të mos e bënte”, domethënë, edhe nëse Perëndia në urtësinë e Tij nuk do ta parandalonte vdekjen e tyre, prapëseprapë ata do të qëndronin të vërtetë ndaj Tij.

Çfarëdo gjëje që ka përparësi mbi adhurimin e Atit dhe Birit, bëhet një idhull. Ata që nuk e pranojnë Perëndinë si burimin e së vërtetës, ose e mohojnë çdo llogaridhënie ndaj Tij, në fakt e zëvendësojnë Atë me vetvetësi perëndinë e tyre. Dikush që e vë besnikërinë ndaj një partie ose kauze përpara drejtimit hyjnor, adhuron një perëndi të rremë. Madje edhe ata që pretendojnë se e adhurojnë Perëndinë, por nuk i zbatojnë urdhërimet e Tij, po ecin në vetë udhën e tyre: “Ata më afrohen me buzët e tyre, por zemrat e tyre janë larg prej meje”. Objekti i adhurimit tonë është ekskluzivisht “[i] vetmi Perëndi [i] vërtetë, dhe Jezu Krishti ... që [Ai] k[a] dërguar”.

Së Fundmi, Nevoja për t’i Përngjarë Atit dhe Birit

Në fund të fundit, mënyra se si jetojmë mund të jetë forma më e mirë, më e vërtetë e adhurimit. Të treguarit e përkushtimit tonë do të thotë t’i përngajmë Atit dhe Birit, duke zhvilluar cilësitë dhe karakterin e Tyre te vetja. Nëse, siç thotë shprehja, “imitimi është forma më e sinqertë e lëvdatës”, atëherë mund të themi në lidhje me Hyjinë, përngjasimi është forma më e sinqertë e përnderimit. Kjo sugjeron një përpjekje aktive e të vazhdueshme nga ana jonë për të kërkuar shenjtëri. Por të bërit më të ngjashëm me Krishtin, është gjithashtu rezultati i natyrshëm i

is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

veprave tona të adhurimit. Fraza e Plakut Kirën, e cituar më herët, rreth adhurimit “në një mënyrë që na shndërron”, është domethënëse. Adhurimi i vërtetë është shndërrues.

Kjo është e bukura e shtegut të besëlidhjeve: shtegut të adhurimit, dashurisë dhe besnikërisë ndaj Perëndisë. Ne hyjmë në atë shteg nëpërmjet pagëzimit, duke u zotuar të marrim mbi vete emrin e Krishtit dhe për t’i zbatuar urdhërimet e Tij. Ne marrim dhuratën e Frymës së Shenjtë, lajmëtarin e hirit të Shpëtimtarit, i cili na shëlbbon dhe pastron nga mëkati ndërsa pendohe mi. Madje, mund të themi se kur jemi duke u penduar, jemi duke e adhuruar Atë.

Më pas vijojnë ordinancat dhe besëlidhjet e tjera të priftërisë që bëhen në shtëpinë e Zotit, që na shenjtërojnë më tej. Ceremonitë dhe ordinancat e tempullit përbëjnë një formë të lartë adhurimi.

Presidenti Rasëll M. Nelson ka theksuar se “çdo burrë dhe çdo grua që merr pjesë në ordinancat e priftërisë dhe që bën e i mban besëlidhjet me Perëndinë, mund të marrë drejtpërsëdrejti nga fuqia e Perëndisë”. Ajo nuk është vetëm një fuqi tek e cila mbështetemi për të shërbyer dhe për të bekuar. Është gjithashtu fuqia hyjnore që vepron në ne për të na rafinuar dhe pastruar. Ndërsa ecim në shtegun e besëlidhjeve, “fuqia [shenjtëruese] e perëndishmërisë manifestohet” në ne.

“[Rënsim] te këmbët e Jezusit dhe [e] adhuro[shim] atë”, sikurse nefitët dhe lamanitët e lashtë! “[Rënsim] përtokë dhe ... [e] adhuro[shim] Atin në emrin [e Birit]”, siç u urdhëruam nga Jezusi! E marrshim Shpirtin e Shenjtë dhe ia dhëncim zemrat tona Perëndisë, mos paçim perëndi të tjerë para Tij dhe, si dishepuj të Jezu Krishtit, i përngjafshim karakterit të Tij në vetë jetën tonë! Dëshmoj se ndërsa i bëjmë këto, do të përjetojmë gëzim tek adhurojmë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen.